سید الاستغفار

از شَدّاد بن اَوس رضی الله عنه روایت است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «سید الاستغفار (بهترین درخواست آمرزش) این است که بگویی: اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لا إِلَهَ إِلاَّ أَنْتَ، خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ، أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ وَأَبُوءُ لَكَ بِذَنْبِي، فَاغْفِرْ لِي، فَإِنَّهُ لا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلاَّ أَنْتَ. (بار الها تو پروردگار منی، به‌جز تو معبود برحقی وجود ندارد، تو مرا آفریده‌ای و من بندهٔ تو هستم، بر پیمانی که با تو بسته‌ام تا حد توان استوارم و به وعده‌ای که داده‌ای یقین دارم، از بدی کارهایی که انجام داده‌ام به تو پناه می‌برم، و به نعمت‌هایی که به من ارزانی داشته‌ای و گناهانی که انجام داده‌ام اعتراف می‌کنم، پس مرا بیامرز، زیرا کسی به‌جز تو گناهان را نمی‌بخشد) کسی که این را به هنگام روز از روی یقین بگوید و همان روز پیش از شام وفات نماید از اهل بهشت است، و کسی که شب هنگام و از روی یقین آن را بگوید و پیش از صبح وفات نماید از اهل بهشت است».

[صحیح] [بخاری روایت کرده]

پیامبر صلی الله علیه وسلم بیان می‌دارد که استغفار الفاظ گوناگونی دارد اما بهترین و بزرگترین این الفاظ آن است که بنده بگوید: «اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لا إِلهَ إِلا أَنْتَ خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ، أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ وَأَبُوءُ لَكَ بِذَنْبِي، فَاغْفِرْ لِي، فَإِنَّهُ لا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلاَّ أَنْتَ» (بارالها تو پروردگار منی، به‌جز تو معبود برحقی وجود ندارد، تو مرا آفریده‌ای و من بندهٔ تو هستم، بر پیمانی که با تو بسته‌ام تا حد توان استوارم و به وعده‌ای که داده‌ای یقین دارم، از بدی کارهایی که انجام داده‌ام به تو پناه می‌برم، و به نعمت‌هایی که به من ارزانی داشته‌ای و گناهانی که انجام داده‌ام اعتراف می‌کنم، پس مرا بیامرز، زیرا کسی به‌جز تو گناهان را نمی‌بخشد). در این دعا بنده نخست به توحید اقرار می‌کند و به اینکه الله خالق و معبود اوست که شریکی ندارد و اینکه بر عهد و پیمانی که با الله بسته یعنی ایمان و طاعت او بر حسب توانایی پای‌بند است؛ زیرا بنده به هر انداز که عبادت را انجام دهد نمی‌تواند همهٔ آنچه الله به او امر کرده را انجام دهد و شکر همهٔ نعمت‌ها را به‌جا بیاورد، اما بسوی الله روی می‌آورد، و به او پناه می‌جوید، زیرا اوست که بنده را از شر کارهای انجام داده اش حفظ می‌کند، و بنده خود به نعمت‌های پروردگارش اعتراف می‌کند، و به گناهان و نافرمانی های که انجام داده اقرار و اعتراف می‌کند، و پس از این توسل به الله، از پروردگار خود می‌خواهد وی را بیامرزد و گناهانش را بپوشاند و با عفو و فضل و رحمتش او را از گناهانش حفظ کند، زیرا کسی جز او عزوجل گناهان را نمی‌آمرزد. سپس او صلی الله علیه وسلم بیان داشتند که این استغفار از اذکار صبح و شب است، و کسی که با یقین کامل و استحضار معنای این دعا و ایمان به آن در آغاز روز خود، یعنی میان طلوع آفتاب تا زوال آن، یعنی هنگام روز آن را بگوید و بمیرد، وارد بهشت می‌گردد، و کسی که شب آن را بگوید یعنی از وقت غروب آفتاب تا طلوع فجر، و پیش از صبح بمیرد، وارد بهشت می گردد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/prs/show/5503